

Eduard Rodríguez

Estimat amic:

La teva carta ens va fer molt contents. Ens vas fer reviure una època molt feliç de la nostra vida, quan teníem sovint la casa plena de gent jove que ens rejoyenia a la Rosa i a mi. A tu et comptàvem -t'hi hem comptat sempre- entre els assidus més ben rebuts...

Gràcies, Eduard, per haver vist el programa de televisió i fer-nos-ho saber amb tanta gentilesa i paraules i conceptes tan amables.

Una fortíssima abraçada!

Rosa Artís
Rosa Artís

Pere Calders
Pere Calders

Barcelona 23/2/94

CalC/0352(2)

Sr. Eduard Rodríguez i Villaescusa
Arquitecte

c/. Mallorca, 214, àtic 11a

08008 BARCELONA

Eduard Rodríguez i Villaescusa
Mas Yebra núm. 5, 2n, 1^a
08022 – Barcelona

Bellaterra, 8 de setembre de 2006

Benvolgut Sr.,
Ja fa alguns dies que vam rebre la carta de Pere Calders que va trametre a la Universitat Autònoma.

Volíem agrair-li sincerament aquest gest: la carta ja està inclosa en el Fons Pere Calders i podrà ser consultada sense problemes com la resta de documents.

La intenció d'aquesta carta és també fer-li una proposta: nosaltres desconeixem quina és la relació que l'unia a Pere Calders, i creiem que ens podria ajudar a recuperar una part de la seva vida.

És per això que voldríem demanar-li, si li ve de gust, que ens escrivís un document on expliqués la relació que tenia amb la família Calders-Artís, i quina és la visió i el record que té d'aquell Pere Calders jove i feliç, com ell mateix assenyala en la carta. Seria una bona manera d'enriquir la informació que tenim sobre l'escriptor, la seva vida i la seva obra.

Esperant la seva resposta, li agraïm de nou la seva desinteressada col·laboració.

Cordialment,

Jordi Castellanos
Departament de Filologia Catalana
Edifici B – Campus UAB
08193 – Bellaterra (Barcelona)

Magda Alemany

De: "Eduardo Rodriguez Villaescusa" <erv@adam.es>
Per a: <d.fil.catalana@uab.es>
Enviat: lunes, 02 de octubre de 2006 10:09
Adjunta: La família C.doc
Tema: Família Calders

Benvolgut Sr. Castellanos,

En relació al seu amable correu de 8 de setembre em complau fer-li a mans un escrit en el que s'explica de forma abreujada la relació que em va unir a la família Calders a finals dels setanta i principis dels vuitanta.

Espero que sigui suficientment entenedor tanmateix quedo a la seva disposició per qualsevol aclariment que tingui menester.

Aprofito l'avinentesa per saludar-lo cordialment.

Eduard Rodriguez i Villaescusa

E.R.V. Arquitectes Associats
Eduard Rodriguez i Villaescusa. Arquitecte
C/ Mas Yebra núm. 5, 2^a 08022-Barcelona
Tel. 34 93 417 33 16 Fax. 34 93 418 04 07 E-mail. erv@adam.es
www.erv-arquitectes.com

La família d'en Pere Calders.

La meva relació amb els Calders va ser producte de l'atzar. No tenia cap relació amb el fill Raimon que era de la meva edat, ni estudiàvem a la mateixa escola, ni per suposat els nostres pares podien tenir cap mena d'amic comú. Vivíem això si en el mateix barri de Sant Antoni i en el mateix carrer Comte de Borrell, separats però per dues travessies. Algun cop fins i tot ens havíem fet senyes des dels balcons, sobretot a l'hivern quan els plàtans eren pelats i encara que de lluny ens arribàvem a distingir.

Ens va presentar un company de classe dels Escolapis, quan ja tan ell com jo havíem deixat el col·legi després de fer el Preuniversitari, i des del primer moment vaig caure enamorat de la Tessa. A partir d'aquell instant la meva família adoptiva va ser la família Calders.

Vaig trobar a casa seva el model de relació que desitjava hagués estat la nostra a casa meva. No m'enlluernava el Calders escriptor, jo no llegia en català, i a més per a mi no era conegut, era l'ambient, el plaer de la conversa, la broma i l'acudit intel·ligent, el compromís polític sense que arribés a ser l'ofec, l'angoixa que havia pogut viure en certs moments de lluita a la Universitat. Em sentia còmode i volia creure que estimat, i a més estava la Tessa.

Amb en Calders parlàvem poc, de quan en quan i principalment si havia algun fet polític que mereixia un comentari. El seu punt de vista era proper al PSUC i per a mi aquella postura era poc "revolucionària", podríem dir que excessivament institucionalitzada i poc romàntica, al costat d'altres fantasiosos moviments de l'època que propugnaven la radicalització del conflicte per mobilitzar a les masses: el trasllat de la Universitat a les fàbriques, l'exportació del moviment revolucionari a les muntanyes, teories de saló que es discutien en pisos francs a on s'impartien cursos d'interpretació marxista, i poca cosa més.

Aquell ambient era distés, alegre, natural, tot dirigit per una extraordinària dona omnipresent la Rosa. Rés hagués estat possible en aquella família sense ella. Era el pal de paller gràcies al qual tothom tenia el seu espai i l'espai del Pere era el d'escriure.

Sempre disponible, amb un plat a taula en tot moment, i això per a mi era un fet que esdevenia ben sovint. Les portes a tothora obertes pels amics, els amics dels amics, els coneguts, els veïns, i per suposat pels cosins Artís. A l'estiu durant el mes de juliol el mateix, ara però a Llança, en un pis que llogaven a la plaça del poble, damunt d'una botiga de roba que n'era del mateix propietari. Ell es deia Deu i la Tessa deia que estava com un deu.

La família Calders amb va pagar un curs de català al CIC, va suportar-me durant tres anys a dinar i a sopar cada dos per tres, va introduir-me al món de la lectura per goig, amb va aportar l'afecte de la gent que desprèn passió, sempre però tangent a un món exclusiu que era el seu i que va arribar amb ells des de l'exili.

La ruptura va ser dolorosa i de nou la Tessa va ser la causa. La petita, la preferida del Pere, començava a mirar-me amb uns ulls que eren menys indiferents que al principi. La resposta va ser fulgurant. En Pere amb va fer fora, no volia veure'm més per casa seva i

jo vaig perdre d'un cop el meu primer amor i la llar que des d'infant buscava. La mare del Raimon Artís, a qui vaig convertir després en amic, va ser a partir d'aquell moment el meu consol i la meva confident.

Com sempre en el món de l'adolescència les decisions preses pels adults són doloroses i mal compreses. El temps però va donar la raó al Calders, la vida que després he dut era incompatible amb el caràcter i la vocació de qui després s'ha convertit en la bastaix de la ideologia més íntima i familiar, la vigilant de l'ensimismat nucli dels Calders.

La carta que els hi vaig enviar s'ha d'entendre doncs en clau de reconciliació trenta anys després del nostre últim encontre, sabent-se malalt i a dos o tres mesos de la seva anunciada mort.